

Evaluatie van het talenregime bij BOIP

0. Inleiding

0.1 De laatste wijziging van het talenregime bij BOIP betrof de invoering van het Engels als werктаal (per oktober 2013). Daarover heeft destijds een uitvoerige discussie plaatsgevonden binnen de Beneluxraad voor de Intellectuele Eigendom (Beneluxraad), hetgeen heeft geresulteerd in een [advies \(mei 2011\)](#), dat wordt afgesloten met de woorden:

“De Beneluxraad meent dat het wenselijk is om te bepalen dat het gebruik van het Engels en de organisatorische aspecten daarvan na een aantal jaren worden geëvalueerd.”

0.2 Het gebruik van het Engels is de laatste jaren tamelijk stabiel. Qua aantal depots (zie onderstaande tabel) gaat het Nederlands duidelijk aan kop (>70%). Frans (14% à 15%) en Engels (12% à 13%) ontlopen elkaar minder.

	2015		2016		2017		2018		2019	
		%		%		%		%		%
EN	2675	12.04	2997	13.76	2957	13.67	2625	12.67	2835	13,89
FR	3377	15.2	3193	14.66	3050	14.1	3036	14.65	2900	14.2
NL	16158	72.75	15588	71.58	15626	72.23	15062	72.68	14683	71.91
TOTAL	22210	100	21778	100	21633	100	20723	100	20418	100

0.3 We zijn inmiddels een aantal jaren verder en de opvattingen over taalgebruik zijn wellicht in de loop der tijd aan verandering onderhevig¹. Het onderhavige document is bedoeld als eerste aanzet voor een evaluatie. Hiertoe wordt allereerst (onder 1) de geschiedenis van het talenregime in herinnering gebracht. Vervolgens wordt (onder 2) toegelicht hoe het huidige talenregime precies werkt. Dan volgt (onder 3) de vraag of het bestaande systeem naar tevredenheid functioneert, of dat er wellicht aspecten zijn die in de huidige omstandigheden anders (of beter) zouden kunnen. Tenslotte worden (onder 4) enkele mogelijke alternatieven geopperd, waarna (onder 5) in stijl met het onderwerp van dit document wordt afgesloten met enkele *final remarks*.

0.4 Met name voor de punten die betrekking hebben op de mate van tevredenheid over het huidige systeem en eventuele alternatieven voor verbetering (onderdelen 3 en 4) is dit document bewust tamelijk beknopt gebleven. Bij een evaluatie zijn immers vooral de ervaringen en wensen van gebruikers van belang en BOIP wil hiervoor hooguit enkele handvatten bieden, maar hoopt op deze vlakken natuurlijk vooral op zoveel mogelijk input van de Beneluxraad.

1. Geschiedenis van het talenregime bij BOIP

¹ Niet alleen voor merken, maar ook voor andere IE-rechten; het “Protocol van Londen” is inmiddels door de drie Beneluxlanden geratificeerd.

1.1 Gedurende de eerste decennia van het bestaan van het Benelux-Bureau (sinds 1971) was het talenregime simpel. Aanvragen en andere handelingen konden gebeuren in twee talen, Nederlands of² Frans. De oorspronkelijke taal van de aanvraag bleef bepalend voor de taal waarin het Bureau met de aanvrager of zijn gemachtigde communiceerde. Als dat Nederlands was ontving deze een brief – toen genoemd “mededeling betreffende de regularisatie” – waarin bijvoorbeeld werd gevraagd om “een volmacht” of “drie afbeeldingen”, als het Frans was een “avis concernant la régularisation” waarin werd gevraagd om “un pouvoir” of “trois reproductions”. Het stond de aanvrager wel vrij om in de andere taal te reageren.

1.2 Bij de invoering van de toetsing op absolute gronden (1996) bleef het talenregime ongewijzigd. De aard van de correspondentie met het Bureau verschoof toen wel van louter administratief naar een meer inhoudelijke en juridische discussie. Het Bureau heeft toen zijn praktijk enigszins gewijzigd, in die zin dat het niet langer vasthield aan de taal van de aanvraag voor alle communicatie, maar in de regel op een inhoudelijk bezwaarschrift van de merkhouders antwoordde in de taal waarin dit bezwaar was gesteld. Dit bleef echter alleen Nederlands en Frans. Een bezwaarschrift dat in een andere dan deze twee talen was opgesteld, werd geacht niet te zijn ingediend.

1.3 De invoering van de oppositieprocedure (2004) bracht met zich mee dat ook voor het talenregime een aanvullende en meer gedetailleerde regeling moest komen. Tot dan toe waren er immers alleen *ex parte* procedures, waarbij het Bureau eenvoudigweg kon aansluiten bij de door de merkhouders gewenste taal, nu kwam er een *inter partes* procedure, waarbij twee partijen die elkaars taal niet spreken of begrijpen betrokken kunnen zijn. Er is toen gekozen voor een systeem waarin (nog steeds) de bestaande twee talen konden gelden als proceduretaal, die werd bepaald door verweerder³, tenzij partijen samen (alsnog) de andere taal als proceduretaal kozen. Om ervoor te zorgen dat partijen toch hun eigen taal konden gebruiken, kon het Bureau desgewenst een vertaling verzorgen, waarvan de kosten voor rekening kwamen van de partij die zich van de niet-proceduretaal bediende. Bovendien konden partijen er samen voor kiezen om hun argumenten in het Engels uit te wisselen⁴. Echter, aangezien Engels destijds geen werktal van het Bureau was, werd daarmee geen proceduretaal; de taal waarin het Bureau communiceerde en de beslissing van het Bureau werd genomen bleef nog altijd alleen Nederlands of Frans⁵. Deze beperkte introductie van het Engels gold ook uitsluitend voor opposities. Voor alle andere handelingen bleef gelden ze alleen in het Nederlands of Frans konden gebeuren.

1.4 Deze tamelijk ingewikkelde regeling vormde destijds een compromis, waarover veel is gediscussieerd en waarvan de wetgever het van meet af aan wenselijk achtte om deze al betrekkelijk snel te evalueren. Bij de inwerkingtreding van de oppositieprocedure is, toen de eerste uitvoeringsbepalingen werden vastgesteld, hierover het volgende bepaald:

² Voor alle duidelijkheid: hier staat “of” en niet “en”. Benelux-merken worden niet vertaald. Er bestaan dus inschrijvingen waarvan de registergegevens luiden in het Nederlands of in het Frans (en sinds 2013 ook in het Engels), maar geen inschrijvingen waarvan de registergegevens in meer dan één taal luiden; zie ook regel 3.13 lid 1 UR.

³ In geval van een Benelux-aanvraag werd de taal van verweerdens depot automatisch de proceduretaal; in geval van een internationale aanvraag de taal van de keuze van verweerder.

⁴ Het Bureau vertaalde in dat geval niet.

⁵ Het wekte toen vaak verwarring en soms zelfs irritatie bij gebruikers dat zij, hoewel zij er samen voor hadden gekozen om de procedure in het Engels te voeren, de uiteindelijke beslissing van het Bureau ontvingen in het Nederlands of Frans.

“Vijf jaar na de inwerkingtreding van dit protocol zal de werking van de oppositieprocedure zoals omschreven in hoofdstuk XI van het uitvoeringsreglement van de eenvormige Beneluxwet op de merken, en met name de werking van het talenregime, zoals bepaald in de artikelen 40 tot en met 44, mede op basis van de ervaringen van de gebruikers van het systeem, worden geëvalueerd. De Raad van Bestuur kan dan de voorstellen tot wijziging doen die hij nodig acht.”⁶

1.5 Deze evaluatie is in 2009 gestart en heeft in 2011 – naast een advies over de oppositieprocedure in het algemeen – geresulteerd in het voornoemde advies van de Beneluxraad over het talenregime, dat (eveneens) het resultaat was van een compromis en waarin (eveneens) de wenselijkheid van evaluatie werd beklemtoond⁷. Het advies is door de wetgever overgenomen en heeft geleid de invoering van het Engels als werktal per 1 oktober 2013⁸. Dit vormt het huidige talenregime, dat voor de in juni 2018 ingevoerde doorhalingsprocedure één op één is overgenomen en ook bij implementatie van de Trade Mark Package in maart 2019 ongewijzigd is gebleven. Het wordt hierna (onderdeel 2 van dit document) gedetailleerd toegelicht.

2. Het huidige talenregime *en détail*

2.1 Voor het gemak is een overzicht van alle bepalingen uit het Uitvoeringsreglement die betrekking hebben op taalgebruik als bijlage (de laatste 5 pagina's) van dit document opgenomen. Wie de regeling leest, zal opvallen dat deze bepaald niet eenvoudig is en nogal wat uitzonderingen bevat.

2.2 Voor een goed begrip van de regeling moet worden vooropgesteld dat (regel 3.3 lid 1) onderscheid wordt gemaakt tussen officiële talen, namelijk Nederlands en Frans, en werktalen, namelijk Nederlands, Frans en Engels. Nederlands en Frans zijn dus zowel officiële taal als werktal, Engels is alleen een werktal. Dit onderscheid vloeit voort uit de gedachte dat – zoals destijds in het advies van de Beneluxraad werd benadrukt – aangezien de drie talen niet hetzelfde “statuut” hebben in de landen van de Benelux, het systeem dusdanig moet zijn ingericht dat niemand kan worden gedwongen het Engels te gebruiken bij BOIP. Vanuit diezelfde gedachte is (regel 3.3 lid 5) voorzien in de mogelijkheid dat BOIP, op verzoek en tegen betaling, een vertaling levert van aanvragen of inschrijvingen in het Engels naar een van zijn officiële talen; dus van het Engels naar het Frans of Nederlands, maar omgekeerd niet. Van deze mogelijkheid is overigens sinds het bestaan van de bepaling (2013) tot op heden nog nooit gebruik gemaakt.

2.3 Het verschil tussen officiële talen en werktalen heeft voor *ex parte* procedures, zowel over merken als modellen, geen gevolgen. Voor alle handelingen die bij BOIP worden verricht en alle stukken die worden ingediend geldt dat dit in het Nederlands, Frans of Engels kan en dat BOIP ook in die talen met de aanvrager communiceert (zie m.n. regels 1.1, 2.1 en 3.3).

2.4 Voor *inter partes* procedures – opposities en doorhalingsprocedures – heeft het verschil wel gevolgen. Het Engels heeft daar duidelijk een ondergeschikte positie ten opzichte van het Nederlands en Frans. De hoofdregel dat de taal van verweerder doorslaggevend is (bij Benelux-merken de taal van de betwiste aanvraag of inschrijving en bij internationale merken de taal van zijn keuze), geldt immers niet

⁶ Artikel II van het Protocol van 9 december 2003 houdende wijziging van het Uitvoeringsreglement van de eenvormige Beneluxwet op de merken (B.S. 24/12/2003; Trb. 2003, 185 en 186; Mém. A p. 4046 e.v.).

⁷ Zie punt 0.1 hierboven.

⁸ Besluit (d.d. 21/22 juni 2012) van de Raad van Bestuur tot intrekking van Protocol II van 8 december 2011 en aanpassing van het Uitvoeringsreglement, pub. BOIP 27 mei 2013, i.w.tr. 1 oktober 2013.

wanneer dat Engels is. In dat geval is juist de keuze van de eisende partij (voor Nederlands of Frans) bepalend (regels 1.17 en 1.34).

2.5 Er is in *inter partes* procedures dus geen automatisme voor de proceduretaal, maar er moet steeds een proceduretaal worden vastgesteld op basis van de keuzes van partijen. Indien de taalkeuzes van partijen verschillen, heeft dit tot gevolg dat BOIP een vertaling moet verzorgen van de argumenten en/of de eindbeslissing⁹, tenzij partijen aangeven daarop geen (of niet langer) prijs te stellen (regels 1.18, 1.19 lid 2 en 1.35). Anders dan vóór 2013 (toen argumenten wel in het Engels konden worden uitgewisseld maar dit nog geen proceduretaal kon zijn, zie hierboven onder 1.3), geldt daarbij dat niet meer alleen van het Nederlands naar het Frans (en vice versa) wordt vertaald, maar ook van en naar het Engels.

2.6 Overigens vloeit het bij *inter partes* procedures gemaakte verschil tussen officiële talen en werktalen voort uit de bij de aanvraag door verweerder gemaakte keuze. Als verweerder zijn aanvraag in het Nederlands of Frans heeft verricht, wordt dat immers in geval deze voorwerp wordt van een oppositie of doorhaling, tenzij partijen een andere taalkeuze maken¹⁰, de proceduretaal, maar als hij zijn aanvraag in het Engels heeft verricht, is de proceduretaal ter vrije keuze van de wederpartij. In die zin moet het hierboven onder 2.3 gestelde enigszins worden genuanceerd; de keuze voor het Engels heeft bij *ex parte* procedures weliswaar geen gevolgen voor de aanvrager in relatie tot BOIP, maar de in de meest voorkomende *ex parte* procedure – de aanvraag van een merk – gemaakte keuze heeft wel degelijk potentiële (en serieuze) gevolgen wanneer het merk (ooit) voorwerp wordt van een *inter partes* procedure.

2.7 De onderstaande schema's (die zijn gemaakt als hulpmiddel voor examiners van BOIP) geven een overzicht van hoe de proceduretaal afhankelijk van de door de partijen gemaakte keuzes wordt vastgesteld en in welke gevallen vertaling wordt verzorgd.

⁹ Alleen de argumenten van de wederpartij en de eindbeslissing worden vertaald. Voor alle correspondentie van BOIP aan partijen geldt, net als in *ex parte* procedures, dat BOIP sowieso de voorkeurstaal van de betreffende partij gebruikt.

¹⁰ Regels 1.17 lid 3 en 1.34 lid 3.

OPPOSITION TO BENELUX APPLICATION

Preference opponent	Language application	Ask pref. defendant?	Language (ex officio)	Language (choice)	Translation defendant*
FR	EN	No, direct	FR	n/a	Yes
NL	EN	No, direct	NL	n/a	Yes
-	EN	No, direct	EN	n/a	Yes
-	FR	No, direct	FR	n/a	Yes
-	NL	No, direct	NL	n/a	Yes
Preference opponent	Language application	Ask pref. defendant?	Language (defendant agrees)	Language (defendant disagrees or no response)	Translation defendant
EN	NL	Yes	EN	NL	Yes
EN	FR	Yes	EN	FR	Yes
NL	FR	Yes	NL	FR	Yes
FR	NL	Yes	FR	NL	Yes
Preference opponent	Language application	Ask pref. defendant?	Language (ex officio)	Language (choice)	Translation defendant
NL	NL	No, direct	NL	n/a	n/a
FR	FR	No, direct	FR	n/a	n/a
EN	EN	No, direct	EN	n/a	n/a

* Translation for the defendant is made *ex officio* (unless he opts out); for the opponent, translation is only made when he has opted in.

OPPOSITION TO IR

Preference opponent	Language application	Ask pref. defendant?	Language (defendant agrees)	Language (defendant disagrees)	Language (no response)	Translation defendant*
FR	N/a	Yes (via WIPO)	FR	NL	FR	Yes (NL)
NL	N/a	Yes (via WIPO)	NL	FR	NL	Yes (FR)
EN	N/a	Yes (via WIPO)	EN	FR/NL	EN	Yes (NL/FR)
-	N/a	Yes (via WIPO)	FR/NL/EN	FR/NL/EN	FR/EN (language IR)	N/a (unless opponent files arguments in other language)

* Translation for the defendant is made *ex officio* (unless he opts out); for the opponent, translation is only made when he has opted in.

3. Hoe blij zijn we met het huidige systeem?

3.1 Zoals in de inleiding al opgemerkt, gaat het er bij de evaluatie van het talenregime natuurlijk in de eerste plaats om wat de gebruikers ervan vinden. Hoewel BOIP uiteraard veel waarde hecht aan een praktisch werkbare en zo eenvoudig mogelijke regeling, hoopt BOIP op dit punt dus vooral op input vanuit de Beneluxraad. In een poging om de discussie te voeden worden hieronder enkele elementen die daarin kunnen worden meegenomen opgesomd. Tenslotte worden (onder punt 4) enkele mogelijke alternatieve regelingen voorgesteld. Beklemtoond moet worden dat deze uitsluitend zijn bedoeld om de discussie te voeden en niet om deze te sturen.

3.2 BOIP meent in elk geval dat voor de volgende elementen van het huidige systeem op zijn minst geldt dat ze vatbaar zijn voor discussie en dat het daarom de moeite is om ze tegen het licht te houden en zich de vraag te stellen of er vandaag de dag nog hetzelfde over wordt gedacht en of er wellicht alternatieven denkbaar zijn:

- I. Vereenvoudiging: Het huidige systeem is tamelijk ingewikkeld, met name doordat afhankelijk van taalkeuzes een ander regime geldt en er geen automatisme (en dus weinig voorspelbaarheid) is bij de vaststelling van de proceduretaal. Vereenvoudigingen zijn wellicht denkbaar?
- II. Chicaneuze taalkeuzes: Hoewel de hoop bij invoering van het Engels nu juist was dat partijen makkelijker tot een gezamenlijke taalkeuze zouden komen, blijkt in de praktijk toch dat dit vaak niet lukt. Taalkeuzes lijken soms eerder te zijn ingegeven door de wens het de wederpartij zo lastig mogelijk te maken dan om een taal te vinden die beide partijen kunnen begrijpen. Kan er worden nagedacht over mogelijkheden om dit te voorkomen?
- III. Achtergestelde positie van het Engels: In hoeverre zijn de hierboven (2.4-2.6) geschetste gevolgen van de keuze voor het Engels vandaag de dag – in een steeds internationalere samenleving waarin deze taal meer en meer ontwikkelt tot de onbetwistbare lingua franca – nog wenselijk en verdedigbaar?
- IV. Wenselijkheid vertalingen: In hoeverre is het, mede gelet op de snelle evolutie in online vertaaltools en AI-toepassingen, nog van deze tijd dat een administratie (belast met een taak op het gebied van intellectuele eigendom) argumenten van partijen in een geschil vertaalt? Bovendien geldt ook voor vertalingen dat deze om oneigenlijke redenen kunnen worden vereist en dat het systeem dus mogelijk misbruik in de hand werkt (namelijk om de wederpartij op kosten te jagen; zie ook punt II).

4. Mogelijke alternatieven

4.1 Hieronder volgt een korte schets van enkele alternatieven voor het huidige talenregime waarin de in de vorige alinea genoemde (mogelijkerwijs problematische) elementen zoveel mogelijk worden geëlimineerd. Ook hiervoor geldt dat de opsomming uiteraard niet limitatief is. Er zijn zeker meer varianten denkbaar en bespreekbaar en elke variant heeft ongetwijfeld voor- en nadelen.

4.2 Vooropgesteld moet overigens worden dat een evaluatie geenszins hoeft te leiden tot verandering. De conclusie kan zijn dat het huidige systeem (zoals toegelicht onder 2) naar behoren functioneert, dat de hiervoor (onder 3) besproken elementen niet tot andere inzichten leiden en dat er geen of weinig klachten over het talenregime zijn. Kortom, dat alles best kan blijven zoals het is. Dat is dus alternatief #1.

4.3 De volgende alternatieven lijken wat BOIP betreft in elk geval duidelijk, overzichtelijk en eenvoudig en dus de moeite van het onderzoeken waard:

Alternatief #2

De proceduretaal is altijd de taal van verweerder¹¹ en beide partijen zijn verplicht om deze taal te gebruiken. De gehele procedure – van argumenten tot beslissing – wordt dus ééntalig (namelijk Nederlands, Frans of Engels) gevoerd. Voornaamste voordeel van deze optie is dat ze zeer eenvoudig is. Nadeel is wellicht dat dit van alle opties de minst “klantvriendelijke” is, omdat met name van de eisende partij verwacht wordt dat hij niet alleen de taal van zijn wederpartij begrijpt (passief), maar dat hij ook verplicht is deze (actief) voor zijn eigen argumenten te gebruiken. Overigens geldt dit in de regel ook voor gerechtelijke procedures. Om (enigszins) aan dit bezwaar tegemoet te komen zou (alternatief #2bis) kunnen worden bepaald dat partijen in afwijking van de hoofdregel een gezamenlijke keuze voor een andere taal kunnen maken.

Alternatief #3

De proceduretaal is altijd de taal van de verweerder (dus NL, FR of EN) en de beslissing van BOIP wordt in die taal genomen. Partijen mogen echter volledig zelf weten welke taal zij wensen te gebruiken. Ook voor deze optie geldt als voordeel dat ze zeer eenvoudig is. In deze optie geldt het bij #2 gesignaleerde nadeel enerzijds voor beide partijen (i.p.v. alleen voor de eiser), maar weegt dit wel minder zwaar, in die zin dat van beide partijen alleen een passieve kennis van de taal van de wederpartij wordt verwacht. In dit systeem zou (alternatief #3bis) BOIP eventueel ook nog vertalingen kunnen verzorgen, bijvoorbeeld alleen op nadrukkelijk verzoek en voor eigen rekening¹² van een partij.

Alternatief #4

Verweerder duidt een eerste en een tweede taal aan en de eisende partij mag uit één van die twee talen de proceduretaal kiezen. Voordeel van deze werkwijze is dat er altijd een proceduretaal uitkomt waarop beide partijen invloed hebben kunnen uitoefenen. Binnen dit alternatief zijn twee opties denkbaar. In de eerste optie (alternatief #4A, conform het EUTM-systeem) moet al bij de aanvraag een tweede taal worden opgegeven. Voordeel is dat de eiser dan van meet af aan weet voor welke taal hij kan kiezen. Nadeel is dat voor alle reeds bestaande inschrijvingen een overgangsregeling moet worden bedacht en dat dit voor internationale aanvragen een extra handeling vereist. Er zou ook kunnen worden gekozen voor de optie (alternatief #4B) dat verweerder pas indien een procedure tegen zijn merk is ingesteld, wordt gevraagd om een tweede taal op te geven, waarna de eisende partij zijn argumenten in een van deze talen kan indienen (en dat bij uitblijven van een taalkeuze eiser de vrije keuze heeft). Of nog voor een combinatie van beide:

¹¹ Oftewel bij Benelux-merken de taal van de betwiste aanvraag of inschrijving en bij internationale merken de taal van zijn keuze.

¹² Voordeel van een partij die vertaling wil zelf te laten betalen, is dat daarmee gegarandeerd is dat hij om vertaling vraagt omdat hij daaraan echt behoefte heeft en niet om zijn wederpartij op kosten te jagen. Misbruik is dan dus uitgesloten.

#4A voor nieuwe gevallen waarin een tweede taal bij de aanvraag is opgegeven, #4B voor oude gevallen waarin dat niet is gebeurd. Nadeel van deze optie is wellicht dat het systeem wat ingewikkeld zou worden.

Alternatief #5

De eisende partij duidt bij indienen van zijn vordering twee talen aan, waaruit verweerder mag kiezen (en bij uitblijven daarvan heeft eiser de vrije keuze). Dit is in wezen het spiegelbeeld van #4 en wellicht enigszins onconventioneel (in die zin dat het primaat niet zoals in de meeste systemen bij verweerder ligt). Voordeel van dit alternatief is dat het zeer eenvoudig is. En net als in #4 geldt ook voor dit systeem dat er altijd een proceduretaal uitkomt waarop beide partijen invloed hebben kunnen uitoefenen. Er zou hier eventueel (alternatief #5bis) nog kunnen worden gekozen om het automatisme in te bouwen dat wanneer één van de door eiser aangeduide talen de taal van de betwiste aanvraag of inschrijving is, dat per definitie de proceduretaal wordt.

5. Enkele *final remarks*

5.1 Afsluitend wil BOIP er in de eerste plaats aan herinneren dat wijziging van wettelijke regelingen de bevoegdheid is van de wetgever, dus van de drie Benelux-landen. Zeker voor een onderwerp als een talenregime, dat zoals bekend nogal eens tot politieke discussies kan leiden, is dus geenszins gegarandeerd dat een advies van de Beneluxraad over dit onderwerp uiteindelijk zal worden gevolgd.

5.2 Verder kan niet genoeg worden beklemtoond dat het bij een evaluatie vooral gaat om de ervaringen van gebruikers. Zoals meermalen opgemerkt is het onderhavige document bedoeld om hiervoor de benodigde elementen te verschaffen. De evaluatie moet echter plaatsvinden door de Beneluxraad en het is aan deze Raad om te bepalen op welke wijze de evaluatie wordt uitgevoerd, welke elementen in de discussie worden meegenomen en welke informatie zij daarvoor nodig acht. Mocht de Beneluxraad dus – naast het onderhavige document – behoefte hebben aan aanvullende gegevens, dan zal BOIP deze zo mogelijk uiteraard graag verstrekken.

BIJLAGE: overzicht van de bepalingen over taalgebruik uit het UR¹³

Regel 1.1 Depotvereisten [merken]

1. De Benelux-aanvraag van een merk wordt verricht in het Nederlands, Frans of Engels door de indiening van een document, bevattende:

[...]

Regel 1.13 Oppositiegegevens

1. De oppositie wordt ingediend door middel van een document, dat de volgende gegevens bevat:

[...]

h. de voorkeuren betreffende het taalgebruik.

Regel 1.17 Proceduretaal [oppositie]

1. De proceduretaal is een van de werktalen van het Bureau. Zij wordt bij oppositie tegen een Benelux-aanvraag vastgesteld op de volgende wijze:

- a. de proceduretaal is de taal van de aanvraag van verweerder;
- b. in afwijking van het onder a bepaalde is de proceduretaal de taal gekozen door de opposant indien de taal van de aanvraag van verweerder het Engels is.

2. In geval van een oppositie tegen een internationale aanvraag wordt de proceduretaal door opposant gekozen uit de werktalen van het Bureau. Indien opposant kiest voor een van de officiële talen van het Bureau, kan verweerder binnen een termijn van een maand na de datum van de kennisgeving van ontvankelijkheid aangeven daarmee niet akkoord te gaan en kiezen voor de andere officiële taal van het Bureau. Indien opposant voor het Engels kiest, kan verweerder binnen een termijn van een maand na de datum van de kennisgeving van ontvankelijkheid aangeven daarmee niet akkoord te gaan en kiezen voor een van de officiële talen van het Bureau. Bij uitblijven van een reactie van verweerder op de taalkeuze van opposant is de proceduretaal de taal gekozen door opposant.

3. In afwijking van het in de leden 1 en 2 bepaalde kunnen partijen gezamenlijk kiezen voor een andere proceduretaal.

4. De keuze voor een proceduretaal wordt gemaakt als volgt:

- a. de opposant geeft bij de akte van oppositie de werktal van het Bureau aan die zijn voorkeur heeft als proceduretaal;
- b. indien de verweerder zich kan verenigen met de taalkeuze van opposant deelt hij dit binnen een termijn van een maand na de datum van de kennisgeving van ontvankelijkheid van de oppositie mede.

5. Het Bureau deelt de proceduretaal mede aan partijen.

6. De oppositiebeslissing wordt opgesteld in de proceduretaal.

¹³ Uitvoeringsreglement van het Benelux-verdrag inzake de intellectuele eigendom (merken en tekeningen of modellen), zoals laatstelijk gewijzigd per 1 maart 2019 (pub. BOIP 5 juli 2018).

Regel 1.18 Vertaling [oppositie]

1. De vaststelling van de proceduretaal laat onverlet de mogelijkheid van partijen om zich in de oppositieprocedure te bedienen van een andere werktal van het Bureau dan de proceduretaal.
2. Indien een van de partijen argumenten indient in een werktal van het Bureau die niet de proceduretaal is, vertaalt het Bureau deze argumenten in de proceduretaal, tenzij de wederpartij heeft aangegeven geen prijs te stellen op vertaling.
3. Op verzoek van een partij vertaalt het Bureau de in de proceduretaal ingediende argumenten van de wederpartij in een andere werktal van het Bureau.
4. Op verzoek van een partij vertaalt het Bureau de oppositiebeslissing in de andere werktal van het Bureau.
5. Vertaling kan worden verzocht bij indiening van de akte van oppositie of bij de mededeling van verweerder als bedoeld in regel 1.17, lid 4, sub b.
6. Argumenten die niet in een van de werktalen van het Bureau zijn ingediend, worden als niet-ingediend beschouwd.
7. Indien argumenten ingevolge deze regel door het Bureau worden vertaald, geldt het document in de taal waarin het werd ingediend als authentiek.

Regel 1.19 Wijziging taalkeuze [oppositie]

1. Tot de aanvang van de procedure kunnen de ingevolge regel 1.17 gemaakte keuzen op gezamenlijk verzoek van partijen worden gewijzigd.
2. Gedurende de oppositieprocedure kan elke partij schriftelijk te kennen geven niet langer prijs te stellen op vertaling door het Bureau bedoeld in regel 1.18.

Regel 1.20 Taal stukken ter ondersteuning argumenten of gebruik [oppositie]

Het bepaalde in de regels 1.17 tot en met 1.19 laat onverlet dat stukken die dienen ter ondersteuning van argumenten of om gebruik van een merk aan te tonen, in hun oorspronkelijke taal kunnen worden ingediend. De stukken worden slechts in aanmerking genomen indien het Bureau oordeelt dat deze, gezien de reden van indiening, voldoende begrijpelijk zijn.

Regel 1.28 Kostenbepaling oppositie

[...]

4. Voor vertaling ingevolge regel 1.18 is een door de Directeur-Generaal vastgestelde vergoeding verschuldigd door de partij die argumenten indient in een taal van het Bureau die niet de proceduretaal is of door de partij die vertaling in de andere taal van het Bureau dan de proceduretaal wenst. De Directeur-Generaal stelt tevens een vergoeding vast voor vertaling van de oppositiebeslissing en vertolking bij een mondelinge behandeling.

Regel 1.30 Indiening van de vordering tot nietigverklaring of vervallenverklaring

1. De vordering tot nietigverklaring of vervallenverklaring als bedoeld in artikel 2.30bis BVIE wordt ingediend door middel van een document, dat de volgende gegevens bevat:

[...]

e. de voorkeuren betreffende het taalgebruik.

Regel 1.31 Verloop procedure [doorhaling]

1. De vordering tot nietigverklaring of vervallenverklaring wordt volgens de volgende procedure behandeld:

a. het Bureau beslist overeenkomstig regel 1.32 of de vordering ontvankelijk is en stelt partijen of, in het in artikel 2.30quater BVIE bedoelde geval, de verzoeker en het Internationaal Bureau hiervan in kennis;

b. de verweerder beschikt over een termijn van een maand om zijn voorkeuren betreffende het taalgebruik aan te geven, waarna het Bureau overeenkomstig regel 1.34 de proceduretaal vaststelt en deze aan partijen mededeelt;

[...]

2. In afwijking van het bepaalde in lid 1 wordt de vordering, indien deze uitsluitend is gebaseerd op artikel 2.30bis, lid 1, sub a, jo. artikel 2.27, lid 2, BVIE, volgens de volgende procedure behandeld:

a. het Bureau beslist overeenkomstig regel 1.32 of de vordering ontvankelijk is en stelt partijen of, in het in artikel 2.30quater BVIE bedoelde geval, de verzoeker en het Internationaal Bureau hiervan in kennis;

b. de verweerder beschikt over een termijn van een maand om zijn voorkeuren betreffende het taalgebruik aan te geven, waarna het Bureau overeenkomstig regel 1.34 de proceduretaal vaststelt en deze aan partijen mededeelt;

[...]

Regel 1.34 Proceduretaal [doorhaling]

1. De proceduretaal is een van de werktalen van het Bureau. Zij wordt bij een vordering tot nietigverklaring of vervallenverklaring tegen een Benelux-inschrijving vastgesteld op de volgende wijze:

a. de proceduretaal is de taal van de inschrijving van verweerder;

b. in afwijking van het onder a bepaalde is de proceduretaal de taal gekozen door de verzoeker indien de taal van de inschrijving van verweerder het Engels is.

2. In geval van een vordering tot nietigverklaring of vervallenverklaring tegen een internationale inschrijving wordt de proceduretaal door verzoeker gekozen uit de werktalen van het Bureau. Indien verzoeker kiest voor een van de officiële talen van het Bureau, kan verweerder binnen een termijn van een maand na de datum van de kennisgeving van ontvankelijkheid aangeven daarmee niet akkoord te gaan en kiezen voor de andere officiële taal van het Bureau. Indien verzoeker voor het Engels kiest, kan verweerder binnen een termijn van een maand na de datum van de kennisgeving van ontvankelijkheid aangeven daarmee niet akkoord te gaan en kiezen voor een van de officiële talen van het Bureau. Bij uitblijven van een reactie van verweerder op de taalkeuze van verzoeker is de proceduretaal de taal gekozen door verzoeker.

3. In afwijking van het in de leden 1 en 2 bepaalde kunnen partijen gezamenlijk kiezen voor een andere proceduretaal.

4. De keuze voor een proceduretaal wordt gemaakt als volgt:
 - a. de verzoeker geeft bij indiening van de vordering tot nietigverklaring of vervallenverklaring de werktaal van het Bureau aan die zijn voorkeur heeft als proceduretaal;
 - b. indien de verweerder zich kan verenigen met de taalkeuze van verzoeker deelt hij dit binnen de in regel 1.31, lid 1, sub b of lid 2, sub b, bedoelde termijn mede.
5. Het Bureau deelt de proceduretaal mede aan partijen.
6. De beslissing van het Bureau wordt opgesteld in de proceduretaal.

Regel 1.35 Vertaling [doorhaling]

1. De vaststelling van de proceduretaal laat onverlet de mogelijkheid van partijen om zich in de procedure tot nietigverklaring of vervallenverklaring te bedienen van een andere werktaal van het Bureau dan de proceduretaal.
2. Indien een van de partijen argumenten indient in een werktaal van het Bureau die niet de proceduretaal is, vertaalt het Bureau deze argumenten in de proceduretaal, tenzij de wederpartij heeft aangegeven geen prijs te stellen op vertaling.
3. Op verzoek van een partij vertaalt het Bureau de in de proceduretaal ingediende argumenten van de wederpartij in een andere werktaal van het Bureau.
4. Op verzoek van een partij vertaalt het Bureau zijn beslissing in de andere werktaal van het Bureau.
5. Vertaling kan worden verzocht bij indiening van de vordering tot nietigverklaring of vervallenverklaring of bij de mededeling van verweerder als bedoeld in regel 1.34, lid 4, sub b. Gedurende de procedure kan elke partij schriftelijk te kennen geven niet langer prijs te stellen op vertaling door het Bureau.
6. Argumenten die niet in een van de werktalen van het Bureau zijn ingediend, worden als niet-ingediend beschouwd.
7. Indien argumenten ingevolge deze regel door het Bureau worden vertaald, geldt het document in de taal waarin het werd ingediend als authentiek.

Regel 1.36 Taal stukken ter ondersteuning argumenten of gebruik [doorhaling]

Regel 1.20 is van overeenkomstige toepassing op de procedure tot nietigverklaring of vervallenverklaring.

Regel 1.44 Kostenbepaling vordering tot nietigverklaring of vervallenverklaring

[...]

3. Voor vertaling ingevolge regel 1.35 is een door de Directeur-Generaal vastgestelde vergoeding verschuldigd door de partij die argumenten indient in een taal van het Bureau die niet de proceduretaal is of door de partij die vertaling in de andere taal van het Bureau dan de proceduretaal wenst. De Directeur-Generaal stelt tevens een vergoeding vast voor vertaling van de beslissing en vertolking bij een mondelinge behandeling.

Regel 2.1 Depotvereisten [tekeningen of modellen]

1. Het Benelux-depot van een tekening of model geschiedt in het Nederlands, Frans of Engels door de indiening van een document, bevattende:

[...]

Regel 3.3 Talen Bureau

1. De officiële talen van het Bureau zijn het Nederlands en het Frans. De werktalen van het Bureau zijn het Nederlands, Frans en Engels.

2. Alle stukken die aan het Bureau worden overgelegd dienen in een van de werktalen te zijn gesteld. Het bepaalde in regel 1.20 vormt hierop een uitzondering.

3. Bewijzen van een recht van voorrang, van naamswijziging, uittreksels van akten waaruit een overdracht, een andere overgang, een licentie of een zakelijk recht blijkt, de daarop betrekking hebbende verklaringen, de reglementen op het gebruik en het toezicht en de wijzigingen daarvan, worden eveneens aanvaard indien zij in het Duits zijn gesteld.

4. De in lid 3 genoemde stukken die in een andere taal zijn gesteld worden eveneens aanvaard indien een vertaling ervan in een van de werktalen van het Bureau of het Duits is bijgevoegd.

5. Het Bureau levert op verzoek en tegen betaling van een taks een vertaling naar een van zijn officiële talen van alle Benelux-aanvragen of -inschrijvingen die in het Engels luiden en die openbaar gemaakt zijn.

Regel 3.13 Publicatie

1. Het Bureau publiceert, conform het bepaalde in artikel 4.4, sub b, BVIE uitsluitend in de taal waarin de inschrijving plaatsgevonden heeft:

[...]

Regel 5.1 Vaststelling tarieven

[...]

2. De Raad van Bestuur stelt de tarieven vast van de in het BVIE en dit reglement opgenomen handelingen bij en door het Bureau. Deze tarieven worden vastgelegd in een lijst die een bijlage vormt bij dit reglement. De Raad kan de vastgestelde tarieven slechts eenmaal per jaar aanpassen.

[...]

TARIEVEN

Vertaling in oppositie-, verval- of nietigheidsprocedures (1.18 en 1.35)

vertaling van argumenten

- eerste vier pagina's gratis

- iedere pagina of deel daarvan, boven de vierde € 58

- vertaling van beslissing, per pagina of deel daarvan € 47

**vertaling van een openbare aanvraag of inschrijving
vanuit het Engels naar een officiële taal (3.3, lid 5)** € 0,22/woord